Въ такова облѣкло той влѣзалъ въ голѣмата стая, гдѣто го чакали придворнитѣ.

Тѣ се смаяли, като го видѣли въ такива дрехи. Никой не искалъ да тръгне подирѣ му.

Ала той самъ слѣзълъ по блѣстящитѣ стълби, отворилъ бронзовитѣ врата, яхналъ своя конь и се отправилъ къмъ черква.

Народътъ се смѣелъ и го подигравалъ.

Той спрѣлъ коня и имъ разправилъ своитѣ три съня.

Народътъ още по-силно се разсмѣлъ.

Съ сълзи на очи стигналъ той до главнитѣ врати на църквата. Войницитѣ кръстосали копията си и казали:

— Какво диришъ ти тука? Само кралтъ може да влѣзе прѣзъ тия врата.

— Азъ съмъ краля! — гнѣвно извикалъ той, отблъсналъ копията и влѣзълъ въ храма.

Старията епископъ като го видѣлъ отстжпилъ отъ него.

И нему разправилъ той своитѣ три съня.

Епископътъ не помръдналъ отъ мѣстото си.

Тогава младиятъ краль миналъ край него, покачилъ се по стжпалата на олтаря и се спрѣлъ прѣдъ иконата на Христа, държащъ въ ржцѣ вино и миро. Той падналъ на колѣнѣ и склонилъ глава за молитва . . .

Изведнъжъ се вдигналъ силенъ шумъ на улицата задъ стѣнитѣ на храма. Разядосани, съ голи ножове навлѣзли боляритѣ и страшно завикали:

— Гдѣ е посрамника на кралския прѣстолъ! Гдѣ е тоя краль — дриплю? Искаме още сега да се разправимъ съ него, защото той не е достоенъ да царува надъ насъ.